

ISUSE, UZDAM SE U TEBE!

Homilija na 13. nacionalnom susretu štovatelja Božjega milosrđa

Marija Bistrica, subota, 17. listopada 2026., sveta misa u 11 sati

Mons. Marko Medo, biskup gospićko-senjski

Čitanja: 1 Pt 1, 3-9; Ps 118 (117), 2-4.13-15.22-24; Rim 12, 1-2.9-18; Iv 15, 9-14

Draga braćo svećenici, redovnice i redovnici, dragi štovatelji Božjega milosrđa, draga braćo i sestre u Kristu!

»Kao što je Otac ljubio mene, tako sam i ja ljubio vas. Ostanite u mojoj ljubavi!« (Iv 15, 9).

Kristova ljubav daje snagu u svim životnim teškoćama, a Božje nas milosrđe uvijek vodi naprijed.

S tim riječima u srcu došli smo danas na 13. nacionalni susret štovatelja Božjega milosrđa, u nacionalno svetište naše nebeske Majke, Gospe Bistričke, kojoj stoljećima hodočaste hrvatski vjernici, osobito u najtežim trenucima naše povijesti. Ovamo je naš narod donosio svoje suze i svoje nade, svoje rane i svoje zavjete.

Spominjemo se 95. obljetnice kada se milosrdni Isus objavio svetoj Faustini Kowalskoj. Ujedno se pripremamo za 25. obljetnicu kada je Papa Ivan Pavao II, papa milosrđa, 17. kolovoza 2002. u Krakovu-Łagiewnikima povjerio cijeli svijet Božjem milosrđu. Taj je Papa već na početku svoje službe, u enciklici *Dives in misericordia*, Crkvi i svijetu pokazao Boga koji je *bogat milosrđem* (Ef 2, 4). Danas, ovdje, želimo upravo to: gledati Krista i u njemu prepoznati milosrdno lice Oca.

Sveti Ivan Pavao II. uči da Crkva živi vjerodostojno samo onda kada ispovijeda i navješćuje milosrđe. Izvor milosrđa je, kaže Papa, osobito su sakrament Euharistije, sakrament pokore i drugi sakramenti iz kojih izrasta Crkva (usp. DM 13).

Draga braćo i sestre!

Papa Franjo u enciklici *Dilexit nos*, o ljudskoj i božanskoj ljubavi Srca Isusova, vodi nas korak dalje. Poziva nas da se vratimo srcu, jer živimo u svijetu koji kao da je izgubio srce – u žurbi, u potrošnji, preplavljeni zaslonima i bukom, bez strpljenja za nutarnji život. Živimo u svijetu koji je često okrutan i zatrovan; u svijetu koji nasrće na duhovne i ljudske vrijednosti, koji bi htio živjeti kao da Boga nema, a onda se čudi što nestaje i čovjeka. Svjedoci smo kako iz dubine ljudske patnje uzdiže se vapaj za milosrđem: ondje gdje vladaju mržnja i želja za osvetom, gdje rat donosi bol i smrt nevinima, gdje se gazi život i dostojanstvo čovjeka od začeca do naravne smrti.

Papa Lav XIV. u enciklici *Magnifica humanitas – Veličanstveno čovječstvo* – kaže da se čovječanstvo koje je stvorio Bog nalazi pred odlučujućim izborom: hoće li podizati novu Babilonsku kulu ili graditi grad u kojemu Bog i čovjek prebivaju zajedno (usp. MH 1). Babilonska kula uvijek je ista napast: čovjek koji se želi uzdići bez Boga, koji svoju vrijednost mjeri moći, brzinom i učinkovitošću, i koji na kraju više ne razumije ni brata pokraj sebe. Papa upozorava i na to da cijenu utrke u naoružanju i ratova u konačnici uvijek plaćaju najsiromašniji. U vremenu

umjetne inteligencije, u kojemu strojevi govore, pišu i čak tješe, Papa nas podsjeća na ono što nijedan stroj ne može: nijedan stroj ne može ljubiti, nijedan algoritam ne može se žrtvovati, nijedna tehnologija ne može stvoriti istinsko zajedništvo osoba.

Zato dolazimo ovamo, da u Kristu ponovno otkrijemo lice Oca – *Oca milosrđa i Boga svake utjehe* (2 Kor 1, 3). Danas se klanjamo neshvatljivom i nedokučivom otajstvu Božjega milosrđa. Poput svete Faustine ispovijedamo da za čovjeka nema drugoga izvora nade osim Božjega milosrđa i s vjerom ponavljamo: *Isuse, uzdamo se u Tebe!* Ta je poruka posebno potrebna našem vremenu, jer osjećamo koliko je današnjem svijetu potrebna blizina, sigurnost i Božje milosrđe!

Draga braćo i sestre!

Kako se u ovakvom složenom svijetu može živjeti milosrđe? Crkva ne nudi odgovor samo riječima, nego svjedocima. Dopustite mi da se prisjetim primjera svjedoka koje je Božje milosrđe oblikovalo.

U srpnju 1941. iz koncentracijskog logora Auschwitz pobjegao je jedan zatvorenik. Za odmazdu su se svi logoraši morali postrojiti. Zapovjednik logora hodao je između redova i odabirao osuđenike na smrt glađu: brojao je jedan, dva, tri... sve do deset. Kada je prozvan jedan od posljednjih, otac obitelji, taj je zatvorenik briznuo u plač i zavapio za svojom ženom i djecom. Tada je iz reda istupio zatvorenik koji nije bio odabran i mirno upitao: »*Mogu li ja zauzeti njegovo mjesto?*« Svi su bili zapanjeni. Tko je to bio? Bio je to katolički svećenik, svećenik koji je slavio svetu misu. Bio je to sveti Maksimilijan Kolbe. Umro je u bunkeru gladi, a otac obitelji kojega je spasio doživio je duboku starost.

Mogli bismo govoriti o mnogim čudesnim djelima Božjega milosrđa i herojskim djelima ljubavi.

Ne mogu ne spomenuti i našeg blaženog Alojzija Stepinca. Njegov je život bio tiho, ali neslomljivo mučeništvo – ne samo mučeništvo krvi, nego mučeništvo vjernosti. Kada su mu oduzeli slobodu, nisu mu mogli oduzeti Krista. U tamnici i u zatočeništvu njegov je dan imao samo jedno središte: oltar. Ondje je Bogu prinosio svoju patnju, svoju samoću i svoj narod, a iz oltara je crpio snagu. Pružao je ruku progonjenima i nemoćnima i u svakom čovjeku prepoznavao Kristovo lice. Tako se u njegovu životu očitovao sam Krist – raspeti i milosrdni.

Njegovo biskupsko geslo: *In te, Domine, speravi* – U tebe se, Gospodine, uzdam, ista je molitva koju je Isus dao svetoj Faustini: *Isuse, uzdam se u Tebe!* Tu se susreću Bistrica i Krakov, Stepinac i Faustina.

Drugi je vijetnamski kardinal Nguyễn Văn Thuận. Komunističke su ga vlasti uhitile 1975., na svetkovinu Velike Gospe, i proveo je trinaest godina u zatvorima i logorima, velik dio toga u samici. Primjer kardinala Stepinca, koji je prije njega prošao put tamnice zbog vjernosti Kristu i Crkvi, bio mu je poticaj i snaga da izdrži sve što ga je čekalo. Bez oltara i bez knjiga slavio je svetu misu s nekoliko kapi vina na dlanu i domaćićem kruha. Ta mala misa na dlanu bila je, kako je sam svjedočio, njegov lijek i njegova snaga. Suzatvorenici koji nisu bili kršćani pitali su ga kako i dalje može vjerovati u Isusa koji je dopustio da se s njim tako postupa. Odgovorio je jednostavno: ostavio sam sve i slijedim Isusa, jer volim njegove slabosti.

I nabrojio je šest Isusovih slabosti. Svaka je od njih, zapravo, jedno lice milosrdnoga Oca.

Prva slabost: Isus nema dobro pamćenje

Na križu, za vrijeme svoje agonije, Isus čuje glas desnog razbojnika: "Isuse, sjeti me se kada budeš u svom kraljevstvu!". Da sam ja bio na Isusovom mjestu, sigurno bi mu odgovorio: Najprije moraš ispaštati za svoja zlodjela. Naprotiv, Isus mu odgovara: "Još danas ćeš biti sa mnom u raju.". Isus je zaboravio grijehe tog čovjeka. Slična je situacija s grješnicom, oprašta joj grijehe, kao i s izgubljenim sinom. Isusovo pamćenje nije kao naše, koje se rado sjeća prošlih uvrjeda. Isus slabo pamti, on samo prašta.

Druga slabost: Isus ne poznaje matematiku

Da je Isus trebao polagati ispit iz matematike, sigurno bi na njemu propao. Njegovo nepoznavanje računanja dokazuje parabola o izgubljenoj ovci. Ostavlja 99 i ide u potragu za izgubljenom. Znači li to da za Isusa jedan vrijedi isto koliko i 99, možda čak i više? Svatko od nas je jedinstven i najvažniji za Isusa.

Treća slabost: Isus ne poznaje logiku

Isusova prispodoba o izgubljenoj drahmi pripovijeda o jednoj ženi koja ima deset drahmi, a izgubi jednu. Kad je nađe, poziva sve prijateljice i susjede da se s njima provešeli. Ovo je protiv svake logike da to čini zbog jedne drahme, jer ju je veselje stajalo više nego li deset drahmi što vrijede. Srce ima svojih razloga koje razum ne poznaje.

Četvrta slabost: Isus je pustolov

Svaka tvrtka ili politička stranka brinu se za reklamiranje, pripremaju dobar i osmišljen program kako bi privukli nove članove. Ništa od toga kod Isusa. Njegova propaganda, gledano ljudskim očima, osuđena je na propast. On svojim učenicima ne obećava ništa, osim progona i križa. Pa ipak ga učenici slijede već dvije tisuće godina, jer im daje ono što im ne može dati ovaj svijet.

Peta slabost: Isus se ne razumije u financije i u ekonomiju

Radnicima posljednjega sata daje istu plaću kao i onima koji su radili cijeli dan. Da je Isus bio upravitelj neke tvrtke, ona bi u kratko vrijeme dospjela u stečaj. Ipak, Božja ekonomija je: sve što imamo Božji je dar.

Šesta slabost: Isus je loš profesor

Da je Isus profesor i povjeren mu nadzor nad maturalskim ispitom, imao bi problema. Isus ne otkriva samo učenicima pitanja, koja bi trebala biti stroga tajna, nego im naznačuje i točne odgovore. Riječ je o našem konačnom ispitu na sudnjem danu. Rekao je koja su pitanja: pitat će nas što smo učinili drugima, najmanjima dobro ili zlo. Sve gradivo sažima u jedno: ljubiti Boga i bližnjega.

Ovo je naš Bog – dobri i milosrdni Otac.

Ove »slabosti« nisu dosjetka, braćo i sestre, nego čisto Božje milosrđe – slika našeg nebeskog Oca. Svijet bi, dakle, rekao da su to slabosti. Svijet koji obožava savršenstvo, učinkovitost i besprijekornost ne podnosi slabost – ni svoju ni tuđu. A Bog se upravo u slabosti objavio: u jaslama, na križu, u komadiću kruha. Čovjeka ne spašava samodostatnost, nego odnos koji

oslobađa i zajedništvo koje preobražava (usp. MH 128). »Kamen što ga odbaciše graditelji postade kamen zaglavni“. Ono što svijet odbacuje kao slabost, Bog čini temeljem.

Draga braćo i sestre!

Božje milosrđe je kadro mijenjati naša srca, liječiti rane, ublažiti patnju, vratiti izgubljeno dostojanstvo i izgrađivati civilizaciju ljubavi. Milosrđe se ne može digitalizirati. Ono ima lice, ruke, vrijeme i strpljenje. Ono traži da budemo prisutni – kao što je Krist prisutan u Euharistiji, stvarno, a ne prividno. Tako Božje milosrđe postaje vidljivo u svijetu: ne bukom i silom, nego vjernim životom onih koji ostaju u njegovoj ljubavi. »Vi ste prijatelji moji ako činite što vam zapovijedam« (Iv 15, 14).

Braćo i sestre, osobito u ovom vremenu zastrašujuće epidemije mržnje i nasilja, moramo si uvijek iznova posvješćivati da samo Isusovi učenici. I upravo mi, Isusovi učenici, pozvani smo u svijet donijeti istinsku i prijeko potrebnu bujicu ljubavi Božjega milosrđa. Crkva, svjesna svih nemira i prijetnji našega doba, vapi za milosrđem nad čovjekom i nad svijetom (usp. DM 15). Taj vapaj danas činimo svojim. Zato, s ovoga svetog mjesta, po zagovoru Blažene Djevice Marije, Majke milosrđa, i blaženoga Alojzija Stepinca, uzdizemo vapaj Božjem milosrđu:

O, milosrdni Isuse, uskršli Gospodine, pogledaj na ovaj naš svijet! Pogledaj na svijet razdiran ratovima i sukobima, na narode podijeljene mržnjom, na obitelji u kojima se ugasila ljubav, na srca u kojima se ugasila nada. Pogledaj na svijet u kojemu se Tvoja odsutnost tako bolno osjeća, jer je čovjek zaboravio Boga pa je izgubio i samoga sebe.

Neka Tvoje milosrđe teče poput rijeke iz Tvoga probodenog Srca i neka ondje gdje je mržnja donese oproštenje, gdje je podjela donese zajedništvo, gdje je tama donese svjetlo. Neka po Tvome milosrđu ovaj svijet ponovno ugleda lice živoga Boga – Oca koji čeka, koji traži, koji grli i koji nikada ne prestaje ljubiti. Ne dopusti da čovjek, opijen vlastitom moći, podiže nove Babilonske kule, nego ga nauči graditi grad u kojemu Ti prebivaš s nama. A nas, Tvoje učenike, učini živom slikom toga milosrđa, da po našim rukama, riječima i oproštenju svijet prepozna da si Ti živ i prisutan među nama.

Marijo, Majko milosrđa, Gospo Bistrička, zagovaraj nas! Blaženi Alojzije, moli za nas! Sveta Faustino i sveti Ivane Pavle II., molite za nas! Isuse, uzdamo se u Tebe!

Amen.

Kratice i izvori: DM – Ivan Pavao II., enciklika *Dives in misericordia* – *Bogat milosrđem* (30. studenoga 1980.); DN – papa Franjo, enciklika *Dilexit nos* – *Ljubio nas je*, o ljudskoj i božanskoj ljubavi Srca Isusa Krista (24. listopada 2024.); MH – Lav XIV., enciklika *Magnifica humanitas* – *Veličanstveno čovještvo*, o očuvanju ljudske osobe u doba umjetne inteligencije (potpisana 15. svibnja 2026., objavljena 25. svibnja 2026.; hrv. izd. HBK – Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 2026.).